

[Christmas Møller.]

skyldig i en Erindringsforskydning — det var Forslaget, der var til Grin. Det ærede Medlem maa have glemte, at Forslaget var slet udarbejdet, var en Skitse, slængt hen til Rigsdagen, som det slet ikke var Meningen at gøre noget virkeligt ud af, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at det aldeles ikke kan være den højtærede Statsministers Tanke at komme med den samme Skitse en Gang til.

Hvis der skal være Alvor i Tingene, saa maa man naturligvis regne med, at den højtærede Statsminister og Regeringen udarbejder et ordentligt Forslag. Men saa er det ejendommeligt, at vi indtil videre ikke har faaet noget at vide om, hvorledes Indholdet af dette skulde være, f. Eks. paa et saa vigtigt Omraade som Spørgsmaalet om Valgretsaldere. Man er altid saa ivrig efter at spørge os andre, og jeg kan henvise til de Bemærkninger, jeg fremsatte paa mit Partis Landsraads møde, hvorsagt jeg sagde, at jeg for mit Vedkommende ikke mente, man behøvede at nære Frygt for denne Nedsættelse, men jeg ansaa den ikke for rimelig, jeg ansaa ikke Udviklingen og Tilstandene her i Landet for at være saadanne, at det vilde være rimeligt. Men Statsministeren kan tie, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch kan tie. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Steen som den unge (Afbrydelse) ... ja, ikke i Sammenligning med mig, naturligvis, der er det ærede Medlem jo en ældre, ærværdig Herre, men i Sammenligning med de andre — jeg ved ikke, om det skal være ham, der skal give Besked om, hvorledes Synspunktet er. Men jeg konstaterer blot, at Stillingen er den, at de Herrer med Hensyn til denne Sag ikke er mere ivrige, ikke mere hidsige, end at de overhovedet ikke siger noget om, hvorledes paa et saa vigtigt Omraade deres Forslag bliver.

Jeg vil gerne videre sige, at jeg tror, at paa samme Maade, som vi har haft et Tokammer-System her i Landet lige siden 1849, saa vil det være rimeligt at søge en ny Forfatning bygget op paa et Tokammer-System. At der i Forhold til den nuværende Ordning maa Ændringer til, det er et Spørgsmaal, som man senere kan komme ind paa, og jeg tror ikke, man fra nogen Side kan sige det paa anden Maade med Hensyn til selve Drøftelsen, end at man maa være rede til den og da søge derefter at se, om Anskuelserne kan nærme sig hinanden.

Men videre vil jeg angaaende dette Spørgsmaal sige, at jeg ser saaledes paa det,

at det er Udtryk for noget forkert, noget mindreværdigt, kan jeg godt sige, i dansk Politik, at vi næsten altid skal have Forfatningsdrøftelse. En Forfatning er noget, der skal være stabilt, noget, der skal ligge fast, og derfor har jeg ogsaa Lov at gøre den Bemærkning i alle Tilfælde rent personligt, at hvis man ikke kan skabe en Forfatning, som har til Følge, at Forfatningsstrid under Demokratiets System holder op, tror jeg ikke, at det for en god Udvikling i Landet har stor Interesse.

Det næste store Spørgsmaal, som det vil være rimeligt at gøre et Par Bemærkninger om, er Spørgsmaalet om Landets Udenrigs- og Forsvarspolitik. I Statsministerens Aabningstale siges der, at man vil søge at yde sit beskedne Bidrag til Styrkelse af Folkenes Forbund. Videre hedder det i Statsministerens Aabningstale, at man vil søge Ændringer skabt med Hensyn til Hær og Flaade, saaledes at Landet skal være udrustet til Løsning af de Neutralitetsopgaver, som det har. Jeg tror for det første, man kan have Lov at sige, at der er mange her i Landet, som er overmaade trygge ved, at Landets Udenrigsminister ikke mere er Medlem af Folkeforbundsraadet, fordi vi ikke kan tilbageholde den Bemærkning, at den højtærede Udenrigsminister som Medlem af Folkeforbundsraadet søgte at føre en Politik, skabe en Stilling for den Nation og de Nationer, han repræsenterede, som stod i en saa afgjort Modstrid med hele den Maade, paa hvilken Danmark i øvrigt handlede internationalt set.

Jeg tror, jeg har Lov at sige, at Oppositionen her i Landet, Det konservative Folkeparti i hvert Fald, har indtaget den Holdning, at vi ikke ønskede, at Udenrigspolitikken skulde være et stort Strids-spørgsmaal, men at det ikke kan nægtes, at den nuværende Udenrigsminister som Medlem af Folkeforbundsraadet skabte en Stilling, som ofte maatte kunne betyde Vanskeligheder for vort Land, og at han ikke hjemme drog den Konsekvens af de ændrede Tilstande i Genève og ogsaa af den Tale, han selv førte i Genève, som det havde været rimeligt at drage.

Der er ikke Spor af Tvivl om — det fremgaar ogsaa af den Aabningstale, der er blevet holdt —, at i Løbet af de sidste Par Aar, vel nærmere i Løbet af Aaret 1935—36, er ogsaa Regeringens, er ogsaa Udenrigsministerens Politik for Danmarks Vedkommende svinget over fra at være en afgjort Folkeforbundspolitik til at være den gamle Neutralitetspolitik. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvorledes man efter min Op-